

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΜΙΣΣΙΡ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ

‘Η δυο γυναίκες ήταν έτοιμες να ξαναέβουν στ’ άμαξι που τους περίμενε, όταν άξαφνα, ένα μικρό άγοράκι, που κρατούσε στα χέρια του ένα καλάθι γεμάτο τριαντάφυλλα, πέρασε από μπροστά τους φωνάζοντας :

— Τα τελευταία τριαντάφυλλα της χρονιάς ! Πάρτε τα τελευταία τριαντάφυλλα της χρονιάς !

‘Η κυρία ντέ Σεϋλάν γύρισε άπότοια τó κεφάλι της, σά να ξαφνιάστηκε. φώναξε τó μικρό, διάλεξε ένα μεγάλο μπουκέτο χ’ ύστερα έδωσε στón πλανόδιο άνθοπώλη όσα λεπτά είχε τó τσαντάκι της.

— Μά είνε πολλά, κυρία. Κάνετε λάθος, της ειπε ó μικρός.

— Κράτησε τά όρέτια για σένα.

‘Η άλλη κυρία που τή συνόδευε, τή ρώτησε τότε τί τήν έπιασε κ’ έκανε αὐτὴ τή γενναίωδωρία.

— Θά σοῦ έξηγήσω στó δρόμο.

‘Υστερ’ από λίγο, ή κυρία ντέ Σεϋλάν, ξαπλωμένη νοχηλικά στ’ άμαξι, άνέναντε με άρατη ήδονή τó λεπτό άρωμα τών τελευταίον ρόδων της χρονιάς, που τή είχε πληρώσει τόσο άκριβά. Στα μάτια της όμως διαβαζότανε κάποια μεγάλη μελαγχολία, κάποια άπειρη θλίψη και νοσταλγία.

— Μπορείς, τώρα, ‘Ιωάννα, να μου έξηγήσης τί συμβαίνει ; τή ρώτησε ανανδάλωμένη ή φίλη της.

— ‘Ω ! εΙε ε μιά αισθηματικὴ ιστορία, μιά παληά αισθηματικὴ ιστορία... ‘Ας είνε όμως : άφού έπιμένεις να τήν μάθης, θά σοῦ τήν πώ.

— Πρό δεκαπέντε χρόνων—έξακολούθησε ή κυρία ντέ Σεϋλάν— ήμουνα με τόν πατέρα μου στην Πόλη. Καθήσαμε πολὺν καιρό στόν ώρατο εκείνο τόπο, όπου ó πατέρας μου ήτανε προσβετις της Γαλλίας. Μά, τήν εποχή άκριβώς που έβαλα τά πρώτα μου μακρούά φουστάνια, ó μακαρίτης ó πατέρας μου προσεβλήθη από ρευματισμούς και οι γιατροί τού συνέστησαν να έπιστρέψω για λίγο στη Γαλλία. Φαντάζεσαι πιά τή χαρά μου που θά ξανάβλεπα τó Παρίσι, άπ’ τó όποιο είχα φύγει πολὺ μικρή. Τó ταξίδι μας ήτανε θαυμάσιο. Τó Παρίσι μου προέξηνε καταπληκτικὴ έντύπωση, μά δεν μέναμε πολὺν καιρό στην πρωτεύουσα.

Τρεῖς μέρες ύστερ’ άπ’ τήν άφιξή μας εκεί, φύγαμε, μαζί με τήν θεία μου, για τó Ρουαγιάν, τó γραφικώτατο αὐτó χωριό, που τó συνέστησαν οι γιατροί στόν πατέρα μου ως μοναδικό τόπο διαμονής για τήν άρρώστια του.

Και σ’ εκείνο τó ήσυχο μέρος γνώρισα τά πρώτα καρδιοχτύπια της αγάπης, τις πρώτες συγκινήσεις μιάς κόρης...

Ξέρεις με τί ευκολία γνωρίζεται ó κόσμος εκεί κάτω, τί άφέλεια επικρατεί στις κοινωνικές σχέσεις. Στο ίδιο πάτωμα τού ξενοδοχείου που καθόμαστε έμενε κ’ ένας νέος που μάς τόν παρουσίασαν άπ’ τις πρώτες μέρες που πήγαμε κει. Λεγότανε Λαντρού Ρενό. ‘Ηταν πολὺ εύγενής, πολὺ μορφωμένος, μά, δυστυχώς, έπιασε από μιά τρομερή άσθένεια.

— «Με τά πρώτα κύρια τού φθινόπωρου θά πεθάνη.» Έτσι ειπαν οι γιατροί, μου έξομολογήθηκε σιγά—σιγά ή κυρία που μου τόν συνέστησε.

Αισθάνθηκα άμέσως μιάν άπειρη συμπόνια για τόν δυστυχισμένο έμεινο νέο που ήτανε καταδικασμένος σε βέβαιο θάνατο, χωρίς να τó ξέρη... Βλεπόμεστε κάθε μέρα, καθόμαστε μαζί και κουβεντιάσαμε όρες ολόκληρες. Με ρωτούσε να τού πώ πώς περνούσα στην Πόλη, τί άναμνήσεις είχα από κει... Και, σιγά—σιγά, μου διηγήθηκε και κείνος ολόκληρη τή ζωή του. Έμεινε όρφανός από πολὺ μικρός. Δέν είχε γνωρίσει τή θερμή στοργή της μητέρας, ούτε και τις άπολαύσεις της οικογενειακής ζωής. Άπεναντίας μάλιστα : είχε τήν άτυχία να πέση στά χέρια ενός κακού και βάνουσου κηδεμόνος, που τόν έκλεισε σ’ ένα οικότροφείο για να τόν ξεφορτωθῆ. Μαύρη κ’ άχαρη πέρασε ή νιότη του... Και, άξαφνα, εκεί που έλεγε να μπη στόν κόσμο, να δημιουργήση μιά κοινωνική θέση, τόν βρήκε κ’ ή άρρώστια... Μά θά γινότανε καλά, ώ ! ήτανε βέβαιος γι’ αὐτό...

Ποτέ όμως, δέ μπορούσε να τó πῆ...

Νά μη σοῦ τά πολυλογώ, αγαπητή μου, είχαμε γίνει στενοί κ’ εγκάρδιοι φίλοι. ‘Αξαφνα όμως, βλέπω τó Λαντρού ν’ άλλάξει σιásή άπέναντί μου, να γίνεται πιδ ψυχρός, πιδ έπιφυλακτικός μαζί μου—να με άποφύγη ακόμα... Δέν ήξερα που ν’ άποδώσω τή μεταστροφή τού αισθημάτων του...

Στó μεταξύ όμως, τελείωνε ή άδεια που είχε πάρει ó πατέρας μου γι’ τή θεραπεία του κ’ έπρεπε να ξαναφύγουμε για τήν Πόλη. ‘Η άλλη θεια είνε πώς λυπόμουν που θάφηνα τó Ρουαγιάν, όπου

πέρασα τόσες εύχάριστες μέρες κ’ όπου γνωρίστηκα με τόσους καλούς φίλους. Τήν ήμέρα της άναχωρήσός μας, ó σταθμός ήτανε γεμάτος. ‘Όλοι οι γνωστοί μας ήθθανε να μάς άποχαιρετήσουν. Ένώ όμως άποχαιρετούσα, συγκινημένη τις φίλες μου, βλέπω να πλησιάζη κ’ ó Λαντρού, κρατώντας στó χέρι ένα μπουκέτο τριαντάφυλλα. Είχα τρεις μέρες να τόν δω, και τρώμα να τόν γνωρίσω. Είχε γίνει άγνωρίστος. ‘Ητανε κίτρινος σά λεμόνι, μόλις και μετά βίας στεκότανε στά πόδια του και γύρω από τά μάτια του είχαν σχηματισθεί δυο μεγάλοι μαύροι κύκλοι... Και τότε ξαναθυμήθηκα τά λόγια της κυρίας που μου τόν είχε συστήσει : «Θά πεθάνει με τά πρώτα κύρια τού φθινόπωρου.» Ένοιωσα τήν καρδιά μου να σπίγγεται... ‘Αλλοίμονο ! πλησιάζατε στó φθινόπωρο !... Τά φύλλα είχαν άρχίσει να πέφτουν και να κινιόζον σιό δέντρα !..

— Δεσποινίς, μου ειπε με ραγισμένη φωνή, θάχετε τήν καλύτερήν, να δεχθήτε αὐτó τó μπουκέτο ; Είνε άπ’ τά τελευταία τριαντάφυλλα της χρονιάς.

Πήρα τήν άνθοδέση και τού άλλωσα τó χέρι μου. Μά κείνος, άντι να τó σπείξη άπλώς, τόφερε γοργά στά χείλη του—και τότε αισθάνθηκα δυο καφτερά δάκρυα να κυλάνε σά δάχτυλά μου. Κατάλαβα μ’ αὐτó τί συνέβαινε στην ψυχή του. ‘Ο Λαντρού μ’ αγαπούσε. Μά θά έπέλεθη και μόνος του πώς δέν έμελλε ποτέ να γίνη καλά και γι’ αὐτó με άπόφευγε τελευταίος ; για να μη μου δώση να καταλάβω τά αισθήματά του... ‘Η ξαφνική αὐτή άποκάλυψη μ’ έκανε άνω—κάτω. Μ’ έπιασε ή έπιθυμια να πέσω στην άγκαλιά του και να κλάψω. Μά ó σιδηρόδρομος έσφύριζε. Εύχάριστα τó δυστυχισμένο νέο, χωρίς να ξέρω είτε γι’ ή ίδια τί τού λέω, κ’ ανέβηκα στó βαγόνι, όπου με περίμενε ó πατέρας μου.

Το τριάντο ξεκίνησε άμέσως. Πρόβαλα στó παράθυρο κ’ έψαχνα να βρω τó Λαντρού, άνάμεσα στó πλήθος που μάς άποχαιρετούσε άνεμισχότατα στόν αέρα τά μαντήλια του. Και τόν είδα άκουμπισμένο σ’ ένα στύλο, να με κοιτάη, να με κοιτάη άχόρταγα, άπελισμένα... (‘Ω ! ποτέ δέ θα χάσω τή βαθειά ματιά του !). Δέ μπόρεσα τότε να υπαχαιθώ άλλο. Καί πλησίασα στά χείλη μου τó μπουκέτο του... Νά είδε άραγε τó κίνημά μου και τά δάκρυα που πλημμύρισαν τά μάτια μου ;... Ποιός ξέρει !... Τó τριάντο έτρεχε τόσο γλήγορα !...

‘Η κυρία ντέ Σεϋλάν σόπιασε. Τ’ άμαξι είχε μπει στην δενδροστοιχία, ένθ’ ό ήλιος βασίλευε, πέρα, μακρυνά, στόν ορίζοντα, βαφροντας τόν ουρανό με άλιμα χρώματα. ‘Η νεαρά γυναίκα φαινότανε σάν άποροφημένη άπ’ τις θλιβερές άναμνήσεις της κ’ άπ’ τó όρατο θέαμα που έβλεπε μπροστά της.

— Και ύστερα ; τή ρώτησε δειλά—δειλά ή φίλη της.

— Λίγο καιρό ύστερ’ άπ’ τήν έπιστροφή μας στην Πόλη, έλαβα ένα γραμματιό της θείας μου που μου έλεγε πώς ó Λαντρού είχε πεθάνει. ‘Ο δυστυχισμένο ; αὐτός νέος σ’ αγαπούσε τρελλά, μου έγραφε. Μά τó κατάλαβε και αυτός του πώς ήτανε καταδικασμένος και δέν ήθελε να σ’ άνησχύσει. Μου τó έξομολογήθηκε δυο μέρες πριν πεθάνει.

‘Εξλαμα πικρά διαβάζοντας αυτές τις γραμμές που μου έπερβαίωσαν, δ,τι είχα ήδη προαισθανθεί. Κι’ από τότε, κάθε χρόνο, αγοράζω άπ’ τά τελευταία τριαντάφυλλα της χρονιάς και τά φυλάω στó σαλόνι μου, όπου να μαραθούν τά φύλλα τους και να πέσουν...

*

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

NOCTURNE

Κι’ ώστόσο, θά μπορούσαμε, καλή μου, ή μ’σ’ στην αγάπη μας μονάχα ξεχασμένοι, να ζούσαμε μιά ζωήν εύτυχιωμένη μακρυνά άπ’ τις Σκέψεις και τήν Τυραννία...

(Και ούτε θά νοιώθαμε στó βάθος τήν ‘Υποκρισία και τή χλωμήν ‘Ανάμνηση για δ,τι έχει χαθεί...)

...Πώς θά χαμογελούσαμε με ήρεμία στη ζωή που θά περνούσε πέρα...στη Ζωή...

Θά μέναμε όρες πολλές στó σούρουπο τού ήδονικό, χαμέντοι στά φίλια μας... Και πώς, άμλητοι θά νοιώθαμε κοντά μας και να πλησιάζη ή εύτυχία... ή ‘Αγνωστη εύτυχία...

‘Ισπανός ‘Αρις

